

спуснат до очите шлем.

Като видя девойката той остана поразен. Върху лицето му падна светлина от борина.

- Зоя!

- Славо!

Те се изгледаха с недоверие и омраза. Прислужникът тихо се измъкна навън.

- Какво правиш тук? - извика гневно ромейката.

- А ти? Омъжена жена! Не те е срам.

- Аз те питам, какво търсеш тук? - попита още веднъж Зоя и пристъпи с дигнати ръце към девойката.

Изведнъж Слава се опомни.

- Пресвета Владичице, помогни ми! - и тя закърши пръсти.

- Асен ще го убие!

Ромейката разтвори широко очи.

- Какъв? Какво говориш ти? Где е той?

- Няма го.

- Защо не ме е чакал? Напоследък почна да крие нещо от мене. Ще ме помни той. Но, ти какво търсиш тук? На тебе какво ти става ~~от това~~, че щели да го убият? Казвай!

- О! Той ми е ²годиници. Очаквам дете от него...

^{третия} Ромейката ^{с неговици} ~~изрече като вълница~~ ^{вонгл се} Спусна се към Слава, дигна ~~разтърсани~~ ²пераните си пръсти, след това падна на колене пред една ракла и скри лице в китеника, който я покриваше.

- Той ме е мамил, нечестивецът! О, Белота, Белота, колко съм виновна... В пъкъла ще отиде душата ми.

^{всичко като вълница} Тя ~~дигна~~ ^{дигна} халеше свитите си юмруци.

Слава я гледаше изплашена. След това се хвърли към ромейката, задърпа я за ръцете.